Адам Міцкевич

Осудить нас ханжа...

Перекладач: Євген Дроб'язко

Джерело: З книги: Зарубіжна література: Хрестоматія.— К.: Освіта., 1992.

Осудить нас ханжа, розпусник осміє,
Що, хоч самотні ми, мов у відлюднім краю.
Хоч молода вона, і я її кохаю,-
Я опускаю зір, а мила сльози ллє.

Боюсь її принад, вона ж, чуття своє
Лякаючи, бряжчить кайданами відчаю,
В які недоля нас без жалю затискає...
Самі не знаємо, що в серці нашім є.

Чи біль, чи щастя це? Як чую я стискання
Коханих рук, уста ж горять в словах признання,-
Чи можу, люба, я вважать це за страждання?

Коли ж по лицях нам потоки сліз біжать,
Коли до смерті дні, зітхаючи, спішать,-
Чи можна, люба, нам за щастя це вважать?